

~ *Universul holografic* ~

Michael Talbot

TRANSCRIPTIE VIDEO

Partea a 2-a

Acum, vreau să explorez mai atent împreună cu tine natura entităților poltergeist în sine și aceste alte realități, și cred că o modalitate bună de a aborda acest lucru ar fi să ne retragem un minut și să vorbim puțin despre ce este viața? Ce constituie o ființă vie?

Ei bine, din nou, intrăm în această zonă a clasificării conceptuale, știți, în univers.

Corect.

Și e interesant. Într-o altă carte de-a mea, abordez această problemă pe larg, „Dincolo de cuantic”, pentru că dacă încerci, dacă te gândești la asta, cum poți defini viața? Știi, de fiecare dată când cineva a încercat să dea o definiție, ei bine, viața se reproduce singură, folosește oxigen, oricare ar fi definiția ta, poți găsi întotdeauna ceva care nu pare a fi viu și care îndeplinește acele criterii.

La clasa a șasea, la științe, profesoara mi-a dat o listă de lucruri care categorizează sau calități, despre care spunea că acestea tipicizează o ființă vie. Și mi-am dat seama că focul îndeplinește toate aceste calități. Și am spus: „Scuzați-mă, asta înseamnă că focul este viu?”. Ea a spus: „Ei bine, nu, evident că nu”. Și am spus: „Ei bine, cum se potrivește asta cu definiția ta?”.

Și acest subiect a fost abordat acum câțiva ani într-o carte intitulată „Viața dincolo de Pământ” de un fizician pe nume Gerald Feinberg și un biochimist pe nume Robert Shapiro, în care încearcă să dea o definiție a vieții. Și, într-un mod ciudat, au ajuns la o definiție care, în mintea mea, spune că totul este viu. Nu o interpretează chiar așa. Dar au spus: „viața este... cu cât un fenomen este mai ordonat, cu atât poți presupune mai mult că este viu”.

Dar, din nou, ordinea, cum recunoaștem ordinea? Ordinea este ceva ce recunoaștem cu mintea noastră.

Și în fizica cuantică, există un exemplu, cum ar fi Bohm, care spune că electronii par a fi vii. Și nu este singurul. Există o serie de fizicieni care cred că fiecare porțiune a universului este vie. Și cred că am ajuns să cred că fiecare mic fragment al universului posedă viață, că este o manifestare a vieții, a unui fel de conștiință, nu o conștiință umană, ci un fel de conștiință, și nu poți trasa o graniță distinctă între ceea ce este viu și ceea ce nu este.

Aș putea menționa, între paranteze, că una dintre cele mai bune lucrări pe care le cunosc în acest sens este cartea lui Arthur Young, „Universul reflexiv”, în care acesta discută despre calitățile uimitoare ale unui foton care pare să manifeste conștiință.

Corect.

Particulele par să ia decizii în moduri unice. Poți trage cu un electron spre o barieră. Dacă arunci o pietricică spre o fereastră, aceasta fie lovește fereastra și ricoșează, fie lovește fereastra și o străpunge. Tragi cu un electron spre o barieră; aceasta poate face tot felul de lucruri. Poate lovi, ricoșa. Se poate opri chiar înainte de fereastră, se poate dematerializa din materialele de cealaltă parte. Se poate opri chiar înainte de fereastră și își poate inversa direcția.

Și nu poți lua niciun electron și să prezici ce va face, la fel cum nu poți lua nicio ființă umană și să prezici cu certitudine absolută ce va face, ceea ce înseamnă, știți, că există un fel de principiu al incertitudinii în viață și cred că este această indeterminare cuantică pe care o posedă orice, atât ceea ce este viu, cât și ceea ce numeam anterior neviu.

Așadar, pe măsură ce aceste modele holografice, aceste modele de interferență se adună, se formează ca niște unde staționare, într-un fel. Și aceste unde staționare holografice se pot manifesta în moduri diferite. Adică, experiențele tale sunt destul de neobișnuite. Mă îndoiesc că mulți spectatori vor avea genul de experiențe pe care le ai tu. Și totuși, cred că este foarte important să le cunoaștem cu toții, deoarece reprezintă lucruri care sunt cumva la marginea propriei noastre experiențe, în moduri diferite. Și ceea ce sugerezi este că există un fel de... nu știu cuvântul potrivit și, bineînțeles, ai subliniat problemele cuvintelor, dar o calitate cvasi-realist a acestor poltergești, care nu se potrivește chiar, știi, cu vechile modele oculte. Adică, eu nu...

Nu. Nu, ele reprezintă... Carl Jung a spus că complexe noastre, știți, genul de sisteme de credințe sau agende care se manifestă în conștiința noastră, sunt cvasi-independente, că prind o viață proprie și totuși sunt o proiecție a conștiinței noastre, și nu o proiecție, ci o manifestare a conștiinței noastre. Și pentru mine, poltergeistul era ca un complex, era ca unul dintre aceste lucruri semi-autonome, dar nu mai era doar în interiorul psihicului meu, se manifesta, se exterioriza. Și cred, știți, uitați-vă, există atât de multe fenomene de genul acesta încât încercăm să le interpretăm ca

fiind obiective. Fenomenul OZN este un exemplu clasic în care pur și simplu nu pare să se potrivească unei explicații pur obiectiv. Există mii și mii de experiențe OZN în fiecare an. Multe dintre ele iau o formă foarte absurdă și pur și simplu nu pare posibil să fim vizitați de mii și mii de extraterestri care se comportă atât de absurd tot timpul și totuși dovezile sunt foarte substanțiale că se întâmplă ceva, și nu sunt primul. Mulți oameni s-au uitat la asta și au spus: „Dumnezeule, se pare că există o calitate psihologică a acestor lucruri și totuși par a fi reale”. Și cred, am inventat termenul „omnijectiv”, că universul este complet omnijectiv. Nu este nici subiectiv, nici obiectiv, că totul posedă calități pe care le asociem cu ambele. Și fenomenul OZN, dacă te uiți la el, poate fi interpretat aproape, cred, ca un vis, că există metafore și simboluri pe care le vorbește în limbajul pe care Eric Fromm l-a numit „Limbajul uitat”, limbajul psihicului, acest limbaj simbolic al viselor. Și, de fapt, toate experiențele mistice pe care le-am avut, în loc să le caut și să spun: acesta este un înger, aceasta este o fantomă, acesta este un spirit, mă uit la ele, mă gândesc: acesta este real. Și alți oameni le-au văzut, dar care este semnificația lor psihologică? Ce ar trebui să mă învețe? Cum este o proiecție a conștiinței mele, a psihicului meu și poate a psihicului celor care au fost martori la asta împreună cu mine?

Hai să intrăm mai în detalii și să analizăm mai în profunzime propria ta întâlnire cu acest poltergeist. Cum ai ajuns să înțelegi ce a fost cu adevărat pentru tine?

Ei bine, știi, nu știu cum am ajuns să înțeleg. Întotdeauna am știut cumva că era o proiecție a mea. Adică, când eram un copil foarte mic, nu știam, pentru că nu ai perspicacitatea intelectuală a unui adult. Dar pe măsură ce am crescut, mi-a devenit atât de evident că era o reflectare directă a peisajului meu interior, a ceea ce se întâmpla în psihicul meu, încât am presupus automat că așa era. Și am fost șocat când am început să citesc despre poltergeist să văd că oamenii nu acceptau pur și simplu acest fapt, ci că, desigur, una dintre explicațiile standard este că este o proiecție.

Dar încă mai sunt oameni care spun, poate e un spirit, poate e asta, poate e aia. Și deci nu am un moment anume în timp în care am mers, aha, acesta este evenimentul care mă învață. Întotdeauna am înțeles cumva asta.

Dar ai dezvoltat un fel de relație cu el pe măsură ce timpul a trecut.

Am dezvoltat o relație cu asta. Și cred că singurul lucru care m-a ajutat să înțeleg asta în acești termeni a fost un experiment realizat de parapsihologul ARG Owen, unde el și un grup de oameni s-au reunit și au decis să creeze, să țină ședințe spiritiste, dar în loc să invoce o fantomă, au decis să creeze o fantomă. Așa că l-au numit Philip și, pentru a se asigura că creează această fantomă, au construit o istorie artificială pentru Philip, dar una care conținea inexactități istorice. După cum au spus, a trăit în

Evul Mediu, dar regele din vremea în care a trăit nu era regele care trăia cu adevărat în acele vremuri. Era un rege care murise.

Fantomă fictivă.

O fantomă fictivă. Da. Și au ținut ședința de spiritism. Mai e un lucru interesant în asta ... Abordează mai întâi fiind foarte mistici și foarte solemni, stând în jurul unei mese și ținând o ședință de spiritism în felul acesta. Nu s-a întâmplat nimic. Apoi au citit despre cercetările efectuate de un cercetător timpuriu care spunea că ședințele de spiritism victoriene erau întotdeauna foarte zgomotoase. Beau, râdeau, cântau. Așa că au început să țină ședințe de spiritism în care râdeau, beau și cântau. Și bum, Philip începea să se manifeste, începea să răspundă prin ambalaje de masă.

Și a devenit clar că Philip era o proiecție a grupului, în sensul că, de exemplu, lui Philip îi plăceau anumite melodii. Și se întâmpla să se bucure de anumite melodii pe care grupul le cânta cu plăcere. Totuși, dacă un membru al grupului nu era acolo în seara aceea, Philip putea să cânte una dintre melodiile sale preferate și să nu aibă habar de ea. Așadar, se părea că acel membru contribuia cu acea melodie preferată.

Pe de altă parte, Philip era cvasi-independent pentru că a inventat singur unele lucruri pe care nimeni nu le adăuga în mod conștient la istoria sa. Unul dintre lucrurile pe care le spuneau este că și-a părăsit soția și s-a îndrăgostit de o barmaniță. Iar Philip, prin această comunicare de tip „împachetat la masă”, a spus: „Apropo, n-am iubit-o niciodată. Pur și simplu am plecat cu ea, dar n-am iubit-o niciodată”. Și a venit cu asta. Niciun membru al grupului nu inventase acel aspect al lui Philip.

Și dacă te gândești, și asta e o calitate a psihicului. Am învățat asta odată, când eram... aveam o problemă: îmi smulgeam nervos firele de păr din barbă. Și m-am gândit: „Bine, trebuie să mă opresc”. Și astfel, printr-un act de voință, am renunțat brusc la acest obicei, așa cum se întâmplă cu obiceiurile.

Și într-o zi stăteam și tastam la procesorul meu de text și, dintr-o dată, mi-am dat seama că tastam cu o singură mână. Și m-am gândit, de ce tastez cu o singură mână? M-am uitat în jos și cealaltă mână se strecura în sus ca să-mi smulgă un fir de păr din barbă. O parte din psihicul meu încerca să mă păcălească și să smulgă asta. Așa că a devenit cvasi-independent. Acest obicei făcea parte din mine, dar...

Am fost autonom, tu l-ai creat și apoi s-a dezvoltat...

Știi că și-a dezvoltat propria agendă.

Permiteți-mi să speculez puțin, pentru că pe parcursul întregului program am avut această nevoie urgentă de a scoate ceva din ochi și m-au privit, m-am uitat în oglindă mai devreme și mi-am dat seama că nu am fire de păr, nu mă gâdilă nimic. Am crezut

că există și totuși am continuat să simt asta. Acesta ar putea fi un exemplu de undă staționară holografică sau pentru câmpul genetic.

Și oricine a meditat știe că atunci când încerci să-ți liniștești mintea, ești asaltat de gânduri una după alta, și par să te asalteze pe tine, nu tu să le aduci în cale. Au propria lor independență, propria lor agendă.

Și când privesc peisajul meu interior, fiecare emoție, fiecare dorință, fiecare sentiment pe care îl am, recunosc că face parte din mine, dar are propriul său impuls interior. Se auto-organizează, devine semi-autonom și îmi roiește în cap. Și ajung cu adevărat să mă gândesc la mine nu ca mine, ci ca noi, că fiecare dintre noi este doar o multitudine de conștiințe diferite.

Mii poate, și știți nenumărate conștiințe, că psihicul nostru este la fel de bogat în aceste entități care fac parte din noi. Nu sunt separate de noi, dar au și propria lor agendă. Dar psihicul nostru este bogat în aceste lucruri, așa cum pădurea tropicală amazoniană este bogată în forme de viață.

Unul dintre punctele interesante pe care le-ați menționat într-o discuție anterioară este că multe dintre aceste fenomene, deși sunt destul de reale și au o realitate autonomă după ce noi înșine le-am creat, s-ar putea să nu fie neapărat semnificative. Ar putea fi izbitoare într-un fel, dar nu duc nicăieri.

Corect. Ei bine, cred că sincronicitățile se încadrează în categoria asta.

Sincronicitățile sunt coincidențe semnificative, lucruri care par a fi doar coincidențe, dar uneori sunt incredibil de semnificative. Uneori nu sunt. Am avut o serie de sincronicități în care... Într-o dimineață, făceam flotări, aveam televizorul pornit și era un joc, și nu mă uitam conștient la joc. Și dintr-o dată, în timp ce făceam flotări, mi-am dat seama că am răspuns la una dintre întrebări fără să mă concentrez conștient asupra subiectului jocului. Și am întrebat, cine este Buffalo Bill? Și era Jeopardy, iar la joc, întrebarea fusese, știți, William Cody, celălalt nume al lui Buffalo Bill.

Și nu m-am gândit la asta. Și mai târziu în acea zi, un prieten m-a sunat. Și mi-a spus: „Știi, dacă cineva știe răspunsul la această întrebare, poate că tu îl știi”. Dar avem o ceartă aici. Și prietenul meu este actor. Și a spus, au fost ultimele cuvinte ale lui John Barrymore, nu ești fiul nelegitim al lui Buffalo Bill, al unui tehnician de scenă? Asta înseamnă că a leșinat.

Și m-am gândit la asta, m-am gândit, ei bine, iată-l din nou pe Buffalo Bill, dar nu am prins prea mult în minte pentru că era doar a doua oară când se întâmpla asta. Mai târziu în acea zi, când a sosit poșta, am primit o revistă Smithsonian și am deschis-o, iar articolul la care am deschis-o era „Buffalo Bill este în viață și se întoarce”. Și așa, a fost bum, bum, bum, Buffalo Bill de trei ori la rând.

Ocazional, am sincronicități de trei ori la rând sau ceva de genul ăsta, la care mă uit și mă gândesc: „Oh, asta ar trebui să mă învețe asta”. Dar în acest caz particular, m-am gândit că este un fel de mică furtună de praf holografică care se adună, fără semnificație cosmică. Și chiar mă încrunt la oamenii care, la fiecare eveniment din viața lor, spun: „Asta are sens. Am înțeles. Ce îmi spune Dumnezeu pentru că scaunul a căzut aici?”

Uneori au o semnificație. Uneori au o semnificație profundă. Dar alteori sunt doar aceste mici exteriorizări auto-organizate ale psihicului, care se învârt în afara ta ca o furtună de praf și nu au neapărat sens.

Și cred că abilitatea de a face această distincție, de a putea discerne între ele, vine din înțelegerea sau din sensibilitatea față de aprecierea peisajului holografic din jurul nostru.

Ei bine, să înțelegem cum se pot manifesta, cu siguranță. Și, în egală măsură, să înțelegem limbajul psihicului, lucru pe care nu îl facem. Nici măcar nu acordăm prea multă atenție viselor noastre și totuși avem acest univers enorm în interiorul nostru care ne oferă constant lecții și mesaje.

L-am intervievat pe acest psihiatru, Montague Ullman, pentru această carte. A spus ceva ce știam, dar a articulat-o într-un mod care mi-a făcut să înțeleg cu adevărat ce se spunea: are mulți pacienți. A spus: „Nu contează cine este pacientul în stare de veghe”. Poate avea un bărbat care este un idiot total, dar în visele lui există o înțelepciune care îl depășește cu mult. Că visele lui încearcă constant să-l învețe să nu fie un idiot, să nu fie egoist, să nu fie lacom sau orice altceva.

Și m-am gândit, este adevărat, visele noastre au această înțelepciune, și totuși majoritatea ființelor umane nu acordă suficientă atenție viselor pentru a și le aminti în mod regulat. Le lasă să existe în această lume interioară încețoșată și nu o accesează. Cred că Talmudul spune: „Un vis neinterpretat este ca o scrisoare lăsată nedeschisă”. Și cred că, cred că trebuie să facem și noi asta.

Aș vrea să depășesc limitele și mai mult acum, Michael, și știu că ai avut personal niște experiențe cu OZN-uri, foarte legate de genul de lucruri pe care le relatează Whitley Strieber. Și mă întreb dacă nu te-ar deranja să ne povestești ce ți s-a întâmplat și cum ai ajuns să privești aceste experiențe.

Da, nu mă deranjează deloc. Și, de fapt, au început cu ceva ce nu pare a fi o experiență OZN.

Dar când aveam trei ani, am o amintire în minte și nu știu unde a început sau unde s-a terminat, dar este absolut vie până în ziua de azi. Această femeie, o numesc femeie, dar nu știu, s-ar putea să fi fost pur și simplu o ființă androgină. Era o figură cu părul

lung și alb, purtând o robă albă lungă, care mă scotea din pat și mă plimba prin pădure. Și eram îngrozită pentru că era întuneric și nu știam cine era această persoană. Singura modalitate prin care puteam face față acestei situații era să-mi spun „aceasta trebuie să fie mama mea”, chiar dacă, în cazul mamei mele, aceasta nu se potrivea descrierii fizice a mamei mele.

Am ajuns la malul unui lac, iar această entitate mi-a spus: „Ți-e frică, Michael?”. Iar eu am spus: „Da, mi-e foarte frică.” Și mi-a spus: „Atunci ține mâna cu palma în sus, spre lună.” Am făcut asta, iar ea a spus: „Acum închide mâna, foarte încet.” Și în timp ce făceam asta, am simțit o moliciune în mână, o moliciune palpabilă, ca atunci când îți ții mâna pe geamul mașinii și simți vântul. Dar nu bătea niciun vânt prin mâna mea. Și asta, aceasta fiind spusă: „Simți asta?” și eu am spus: „Da.” și ea a spus: „Atunci...”, sau a spus sau el a spus: „... atunci, vreau să-ți amintești, Michael, orice s-ar fi întâmplat în viața ta, să nu te temi niciodată. Pentru că pentru tine întunericul este blând.”

Și a fost un mesaj foarte reconfortant.

Și apoi, după câțiva ani, am spus-o, i-am povestit mamei mele despre asta și ea nu a știut prea bine: „Știi, e că nu te-a scos nimeni, sau ceva de genul.” Și știi din nou, când ai un copil, nu procesezi aceste lucruri intelectual. Pur și simplu accepți lumea într-un fel de mod magic.

Câți ani ai spune că ai avut?

Cred că era în jurul orei trei când s-a întâmplat asta.

Și când aveam cinci ani, tatăl meu și un prieten au văzut un OZN căzând în pădurea de lângă casa familiei mele, iar apoi l-au ascuns de copaci.

Dar dintre copaci au ieșit două siluete.

Mai întâi, un bărbat într-un costum negru, cu o servietă, ceea ce era complet absurd.

Și la vremea respectivă nu știam că acesta este un motiv comun în tradiția OZN-urilor.

În experiențele cu OZN-uri, ei îl numesc Omul în Negru. Desigur, nu au sens dacă sunt extraterestri. Doar dacă sunt, știți, vânzători extraterestri de pe Amway sau ceva de genul. Dar, ăă, deci erau complet absurdi în urma acestei experiențe.

Apoi, din pădure a apărut această figură, cu părul lung și alb și o robă lungă și albă. Și bărbatul în costum a dispărut, mergând în tufiș. Dispăruse.

Dar silueta în robă albă lungă, cu părul lung și alb și roba albă lungă, s-a oprit într-un lan de porumb și a rămas acolo. Tatăl meu și prietenul lui s-au speriat foarte tare și au condus înapoi pentru că mama mea, eu și soția prietenului tatălui meu campam la mai puțin de o milă de locul unde se întâmplase asta. S-au întors, ne-au urcat în mașină și au spus: „Se întâmplă un lucru uimitor!” Ne-au spus o poveste, ne-au dus

și... eu... când m-am uitat la această ființă, m-am gândit: oh, ea e. Este aceea, eu o numesc... mereu o numeam - femeia în alb, este femeia în alb. Și, din nou, în copilărie nici măcar nu menționezi neapărat aceste lucruri. Nu le-am spus părinților mei „oh, apropo, aceea e ea!”.

Tatăl meu voia să meargă să vadă cum i se vorbește și să întrebe: „Ce ești? De ce ești aici?” Mama a spus: „Nu, nu, nu.” Și în cele din urmă, l-am privit timp de aproximativ 10 minute și am plecat cu mașina, neștiind exact ce să facem, deoarece tuturor le era prea frică să se apropie de el. A doua zi, tatăl meu s-a întors cu un vecin care predă astronomie la Colegiul Junior Grand Rapids din localitate. Și au căutat locul de aterizare al acestui lucru care ieșise, care arăta ca o minge verde de lumină și venea în viteză din aer. Nu au putut găsi locul de aterizare, dar au găsit urmele acestei ființe în această robă albă, care arătau ca niște schiuri mici. Erau ascuțite și foarte înguste și s-au întors în pădure. Au făcut fotografii ale urmelor cu mâna tatălui meu lângă el pentru a compara dimensiunile. Din păcate, fotografiile fuseseră pierdute, dar mulți oameni le văzuseră la momentul respectiv.

Și acea experiență, după ce a avut loc, este momentul în care fenomenul poltergeist s-a manifestat în casă. Și a devenit cunoscut acum, în fenomenele OZN, că aparițiile poltergeist urmează adesea observărilor OZN. Și aceasta este o dovadă în plus că OZN-urile nu sunt doar un fenomen pur obiectiv. Se pare că deschid un fel de ușă psihică în oameni atunci când încep să se întâmple lucruri ciudate. Și în cazul meu, cred că a deschis un fel de garnitură care a permis acestei esențe sau energii psihokinetice să iasă la iveală. Și când mă uit la asta și încerc să o interpretez în termeni de, cum spun, extraterestri, pur și simplu nu are sens. Cred asta, nu știu exact ce este, dar cred că universul are multe, multe niveluri de realitate. Cred că OZN-urile sunt non-fizice. Cu siguranță cred că nu suntem neapărat meniți să le interpretăm la valoarea nominală. Și...

Când spui non-fizice, insinuezi că nici ele nu fac parte din această realitate holografică?

Cred că sunt pe un canal diferit pe televizorul holografic, un canal diferit față de cel al universului nostru fizic. Și cred că sunt nenumărate canale pe televizorul holografic. Și probabil tot atâtea civilizații și o bogăție de viață pe acele niveluri câte există pe planeta și universul nostru, probabil. Și probabil că există conștiințe în civilizații care sunt suficient de avansate pentru a se transmite, dar poate că unele dintre aceste lucruri, de asemenea, noi nu le avem, știți, ele pot fi doar la nivelul vieții sălbatice, știți, în mentalitatea lor. Dar la un alt nivel al realității, s-ar putea să nu fie sofisticate, dar ar putea avea capacitatea de a se manifesta într-un fel într-o formă care ne păcălește.

Și, de fapt, cred că se întâmplă atunci când întâlnești ceva ce aparține cu adevărat unei alte realități, percepțiile tale și încercarea de a-l scoate din această neclaritate de energie și de a-l transforma într-o hologramă nu știi exact cum să-i dea formă.

Așadar, cred că motivul pentru care există multe motive psihologice în experiențele OZN este pentru că se întâmplă ceva, dar aspectul superficial este un produs al psihicului persoanei. Cu alte cuvinte, multe dintre lucrurile care se întâmplă în aceste diverse realități holografice sunt ca niște blocuri de cerneală. Corect. Pot fi interpretate și ca niște vise, că au simboluri psihologice în ele. Dar există și ceva real acolo, pentru că OZN-urile pot fi urmărite pe radar. Lasă cercuri pe pământ. Lasă urme de dovezi fizice. Și astfel cred că mi-am amintit că există o poveste. Nu știu dacă este apocrifă. Nu am reușit niciodată să o găsesc. A fost atribuită lui Darwin Magellan, dar are ceva în vedere că, dacă îl folosești pe Magellan, atunci când Magellan a debarcat pentru prima dată în Țara de Foc, băștinașii au văzut că a debarcat în bărci cu vâsle, dar și-a lăsat nava ancorată în port. Și au spus: ei bine, cum ați ajuns aici? Și el a spus: în nava aceea.

Și nu puteau vedea nava. Și cu siguranță știm că există dovezi în acest sens. Există triburi pe Coasta de Aur a Africii care nu pot vedea fotografii sau filme. Și uneori, se pare că educația noastră culturală ne lasă amprenta asupra a ceea ce putem percepe, uneori literalmente nu putem percepe ceva pentru că nu avem vocabularul, vocabularul cultural și perceptiv necesar pentru a-l vedea. Cred că OZN-urile se încadrează în această categorie într-un mod extrem, sunt atât de străine percepției noastre obișnuite încât creierul nostru extrage cu adevărat un bagaj psihologic profund din psihicul nostru, să le pună într-o formă. Și când ne uităm la ele și le citim la valoarea lor nominală, ca și cum ar fi răpiri sau orice altceva, cred că ne uităm la propria noastră interpretare inconștientă a fenomenelor și că trebuie să mergem mai adânc. Trebuie să vedem dincolo de propriul bagaj psihologic pentru a începe cu adevărat să recunoaștem și să înțelegem ce se întâmplă.

Ei bine, mi se pare că este adevărat că am fost orbiți de cultura noastră. Suntem foarte asemănători cu oamenii descriși în peștera lui Platon, care pot vedea doar umbrele de pe perete și nu lumina. Totuși, simt că se întâmplă ceva. Există o mișcare în cultură. Simplul fapt că poți lua un concept științific destul de respectabil, cum ar fi modelul holografic al creierului și modelul holografic din fizică, și să vezi că poate fi, fără prea multe întinderi, folosit pentru a încorpora multe dintre aceste lucruri, iar Pribram, de exemplu, recunoaște și el acest lucru, sugerează că, fie el corect sau greșit, modelul ne ajută să ne deschidem ochii asupra acestor lucruri. Cred că da, da.

E interesant, e un fel de mișcare a piciorului când începi să privești aceste lucruri, știi, pentru că e cam povestea orbului și a elefantului, unde se ridică, unul atinge trompa, celălalt piciorul și spune: ei bine, animalul ăsta e ca un șarpe, nu, animalul ăsta e ca un copac, pentru că nu văd imaginea de ansamblu. Și există diverși cercetători, de

exemplu, Ken Ring, pe care l-am menționat mai devreme, cercetătorul experiențelor aproape de moarte, care a spus: hai să ne uităm la experiențele OZN, hai să ne uităm la experiențele șamanice și hai să ne uităm la experiențele aproape de moarte și să ne uităm la asemănările lor. Poate că toate sunt porțiuni ale unui elefant proverbial pe care îl ratăm. Și cred că are dreptate. Cred că toate sunt experiențe cu celelalte canale de pe televizorul holografic. Și când le interpretăm la figurat, sau când vin extraterestri aici să ne răpească și să efectueze cercetări genetice, orice ar fi, suntem ca orbii și elefantul.

Și trebuie să privim imaginea de ansamblu. Acum, ați avut, în viața de adult, alte experiențe cu OZN-uri ca urmare a acestora? Ei bine, eu am avut, ca adult, am avut o perioadă când eram la facultate, când conduceam cu un prieten și am văzut un OZN și am coborât din mașină. Mergeam din East Lansing, Michigan, spre Saugatuck, ceea ce cred că a fost o călătorie de aproximativ două ore. Nu sunt sigur, dar știam cât trebuia să dureze călătoria. Am coborât din mașină ca să privim acest OZN și l-am privit timp de aproximativ cinci minute, fără alte opriri. Și când am ajuns la destinație, toți prietenii noștri au spus: „Unde ați fost? Ați întârziat cu ore întregi”. Și aceasta a fost prima dată când ne-am uitat la ceasuri și ne-am dat seama că aveam această proverbială pierdere de timp, că pierduserăm timp.

Acum, am avut oameni care au încercat să mă hipnotizeze și, din păcate, nu am putut să accesez ce s-a întâmplat în acel timp pierdut, dar cred că, știi, ceva, știi, am avut o întâlnire cu această realitate neobișnuită pe care, în acest caz particular, o etichetăm OZN, dar, așa cum am spus, este doar vârful aisbergului a ceva vast. Acum, ai menționat piesele puzzle-ului mai devreme, și o piesă pe care nu am atins-o și pe care aș vrea să o aduc acum în discuție este legată de viețile trecute. Ai scris o carte, „Viețile tale trecute”, chiar pe acest subiect. O vezi ca fiind relevantă? Oh, cred că da. Cred că noi, ființele umane, știm atât de puțin despre univers. Și am avut o altă experiență personală pe care am avut-o când eram un copil foarte mic, îmi aminteam de viețile mele trecute, fragmente din ele. Nu știam cuvântul reîncarnare. Eram foarte confuz. Dar amintirile și realizarea mea că trăisem înainte erau atât de vii încât nu le-aș numi părinților mei mama și tata.

Nu înțelegeam de ce acești doi oameni amabili spuneau că sunt părinții mei, pentru că știam că am avut și alți părinți. M-am gândit, unde sunt? De ce sunt aici? Și mi-am amintit diferite perioade ale istoriei. Din nou, nu știam ce perioade erau. Era o amintire vizuală. Și era foarte confuză pentru mine. Și manifestam mereu toate aceste obiceiuri ciudate. Beam ceai negru incredibil de tare. De exemplu, la vârsta de șase ani, îmi preparam ceai ori de câte ori puteam să scap fără ca părinții mei să afle. Stăteam cu picioarele încrucișate pe podea. Nu stăteam niciodată pe mobilă. Mi-a luat ani să mă învețe să stau pe scaune. Și multe alte lucruri. Mi-am amintit diferite moduri în care am murit. O întrebam pe mama, îi spuneam, ei bine, îți amintești când m-am înecat?

De ce m-am înecat? Nu știa despre ce vorbesc. Dar pe măsură ce am crescut și am învățat despre conceptul de reîncarnare, mi-am dat seama că am avut toate aceste experiențe.

Aș vrea să spun foarte repede că nu-mi amintesc să fi fost vreun faraon, știți, cineva faimos, ceva de genul ăsta. Cred că, din păcate, există o mulțime de prostii asociate cu reîncarnarea. Și... Cum ar fi ideea, de ce toată lumea crede că a fost Cleopatra? Corect. Nu cred, cred că oamenii, știți, dacă ai opt persoane care cred că sunt Cleopatra, nu ai dovezi ale reîncarnării, ci ceva puțin mai frivol. Dar cercetările nu arată că toată lumea crede că a fost cineva. Nu, nu, dimpotrivă. Există o cercetătoare a vieților anterioare, o psihologă pe nume Helen Wambach, care este decedată acum, dar a regresat grupuri mari de oameni, sute, și i-a trimis înapoi în diverse vieți anterioare. Și ceea ce făcea era să aleagă o perioadă de timp, de exemplu, anii 1850, 1860, și să întrebe, erați în viață atunci? Și dacă da, unde erați?

gândindu-se că, dacă oamenii fantezau, chiar și la nivel inconștient, că am putea asocia acea perioadă cu Războiul Civil, ea ar veni cu o mulțime de vieți anterioare din Războiul Civil. Nu a făcut-o. Și, de fapt, în toate aceste sute și sute și sute de exemple de vieți anterioare, nu avea pe nimeni care să-și amintească că a fost cineva faimos. Avea și lucruri care păreau să se potrivească foarte bine cu realitatea istorică. Doar 10% din viețile anterioare pe care le trăiseră subiecții ei fuseseră trăite ca vieți aristocratice sau în lux. Celelalte 90% erau istovitoare ca țărani, ca muncitori, vânzători-culegători, lucruri de genul acesta. Și au ieșit la iveală niște informații istorice foarte interesante, cum ar fi faptul că începuse să descopere că, în diferite perioade de timp, oamenii descriau furculițele ca având, la un moment dat, oamenii spuneau că furculițele aveau doi țepi, apoi trei, apoi patru. Și acesta este un fapt istoric foarte obscur, dar aceasta este progresia furculiței.

Deci existau lucruri de genul acesta, dar, cum spuneam, fără oameni celebri, și părea să reflecte realitatea istorică, nu fantezia, pentru că cine ar visa să fie țăran sau muncitor, știți? Ei bine, acum, am vorbit despre vieți trecute, am vorbit despre poltergești, am vorbit despre OZN-uri și am vorbit despre modelul holografic în știință. Cum integrezi lucrurile? Ei bine, cred că toate fac parte din aceeași realitate, că trăim într-un univers spiritual, că eu cred cu tărie că sufletul nostru trăiește multe, multe vieți și trece prin aceste lucruri. Și cred că în acest moment al dezvoltării noastre ne-am manifestat în plan fizic pentru că nu avem o conștiință suficient de dezvoltată pentru a face față realității cu întreaga ei măreție și plasticitate. Că pentru noi ar fi foarte înfricoșător dacă nu ar exista reguli solide, dacă totul ar începe să alunece și să se deterioreze.

Dar cred că, pe măsură ce sufletul tău avansează, începe să învețe să se descurce cu mai mult decât realitatea, cu alte niveluri de pe televizorul holografic. Și când începi să deschizi acele uși, atunci realitatea, plasticitatea realității, începe să se infiltreze.

Dar apoi treci printr-un fel de rit șamanic de trecere, pentru că trebuie să treci prin asta, majoritatea oamenilor dau o interpretare, spun: oh, acesta este un înger, sau acesta este un demon, sau o răpire OZN. Și dacă faci asta, pierzi lecția fundamentală a șamanismului, și anume că tot ceea ce experimentezi în realitatea neobișnuită a șamanului are o semnificație psihologică pentru tine, că intri într-un nivel de realitate care răspunde atât de direct gândurilor tale, încât fiecare gând al tău ajută la ceea ce se manifestă. Și în acest caz, nu te poți întreba ce este acolo? Dar de ce am creat ce este acolo? Și cred că aceasta este lecția pe care sufletele noastre o învață pe măsură ce evoluăm.

Cu alte cuvinte, s-ar putea spune că aceste diverse așa-numite experiențe paranormale sunt ceea ce prietenul și mentorul meu Arthur Young ar numi „oh, wow”, tipuri de experiențe. Ele servesc unui alt scop și nu este neapărat un scop evident, dar poate, în cele din urmă, este acela de a ne împinge cumva într-o stare superioară de conștiință pentru a ne forța să încercăm să înțelegem sensul mai profund. Sunt de acord cu asta și există o manifestare naturală a evoluției conștiinței - pe măsură ce sufletul tău evoluează, începi să deschizi nivelurile plastice ale realității și aceste lucruri încep să intre, iar asta în sine te învață. Poate că nu este neapărat faptul că universul spune: „Iată, îți dau asta ca să te înveți”, dar tu manifesti ceea ce trebuie să înveți despre tine, la fel cum manifestăm stări de spirit și credințe despre care trebuie să învățăm dacă vrem să le gestionăm corect.

Acestea sunt lucruri care se manifestă într-un mod foarte profund și paranormal, dar partea noastră este încă Rorschach, așa cum ai spus, petele noastre de cerneală despre cine și ce suntem ca suflete. În cartea ta vorbești despre universul holografic al stărilor superioare de conștiință sau despre forța evolutivă a tuturor acestora. Mă întreb dacă putem intra în detalii acum. Ei bine, cred, așa cum am spus, cred că evoluăm ca și conștiințe, ca suflete. Și cred că în cele din urmă putem trece la alte niveluri ale realității, niveluri non-fizice sau alte canale, ceea ce am numit alte canale pe televizorul Cosmic, televizorul holografic. Și cred că, pentru a ne ocupa de aceste canale, suntem de fapt doar niște bebeluși. Rasa umană, știi, tindem să ne considerăm foarte avansați, dar suntem, de fapt, ca și cum... una dintre metaforele pe care le folosesc este că suntem ca niște bebeluși care stau la panoul de control al unui avion jumbo.

Sufletul nostru este infinit și are o capacitate infinită, dar pentru a învăța cum să accesăm aceste lucruri, suntem în acest moment niște bebeluși la panourile de control care doar acționează întrerupătoare și, ocazional, provoacă lucruri profunde care să apară în realitatea noastră, dar fără a le înțelege pe deplin și cu siguranță fără a le controla, fără a vedea că dovada, adevărata dovadă, de exemplu, a unei sincronizări, este că psihicul nostru are reverberații în lumea de acolo. Și dacă acesta este cazul, știți, cum începem să ne uităm cu adevărat la cum să manifestăm lucruri,

știți, nu doar simple coincidențe, ci lucruri pozitive în viața noastră și cum să ne controlăm gândurile suficient încât să nu manifestăm trăsături și demoni și lucruri de genul acesta, pentru că suntem ca ucenicul vrăjitor. Trebuie să învățăm să ne descurcăm cu această abilitate și de aceea se deschide încet, pentru că înainte de a putea face față ei, nu vrem ca acele porți să fie deschise.

Și s-ar părea, cred, că mulți dintre marii mistici și învățători spirituali au oferit foi de parcurs sau îndrumări pentru intrarea în aceste stări superioare care le permit să integreze toate aceste fenomene fără a se lăsa copleșiți de ele sau a deveni romantici în legătură cu ele, ci să le vadă dintr-o perspectivă mai largă.

Da, cred că ai dreptate. Și mi se pare interesant că firul comun care trece prin toate aceste hărți de parcurs este că aceste alte niveluri ale realității sunt atinse prin universul interior, prin cap. Știi, intrând în universul interior, acolo există vastitatea adevăratului univers. Și în cultura noastră, credem că ceea ce este în capul nostru este mai puțin real decât ceea ce este acolo.

Cred că ceea ce este în mintea noastră este mai real decât realitatea consensuală, doar că avem acces la nivelul care ne arată cât de profundă și magică este. Această realitate interioară este cea mai mare parte dintre noi. Misticii au și există chiar și un sentiment dacă insistăm.

că însăși noțiunea despre ceea ce este în mintea noastră, la care am gândi în acești termeni, este o funcție a, poate chiar a, faptului că suntem prinși în ceea ce hindușii numesc Maya, iluzia. Aceasta este creată de holograf. Ne vedem pe noi înșine ca proiecții holografice, mai degrabă decât ca sursa acelor proiecții.

Corect.

Ei bine, în universul holografic, spun că suntem copii care nu au învățat încă să coloreze fără cărți de colorat. Nu putem desena pur și simplu în stil liber și de aceea suntem blocați în această realitate substanțială, aparent solidă. Pentru că, pentru majoritatea dintre noi, conștiința noastră se află într-un punct în care, dacă am fi împinși într-un nivel de realitate unde am putea manifesta instantaneu ca real orice ne-am gândi, nu ne-am controla gândurile și emoțiile suficient pentru a manifesta doar lucruri bune. Am începe să ne facem griji pentru, știți, ceva și am manifesta acel lucru. Și astfel, pentru majoritatea dintre noi, a accesa acele niveluri de realitate ar fi cam ca și cum am fi într-un trip foarte puternic cu LSD și de aceea creștem și noi, dar la un moment dat nu vom mai avea nevoie de granițele și limitele reconfortante ale Maya ale acestui univers fizic. La un moment dat vom învăța cum să mergem dincolo și asta sună ca o poveste prin care ați trecut și în care ați ajuns să vă împăcați cu experiența poltergeist.

Da, în toate experiențele mele, adică fiecare dintre ele m-a învățat, cum spun, nu doar despre univers, ci mai important, despre mine. Și, știi, cu ce trebuie să mă confrunt. Pentru că, cred, cel mai spiritual lucru pe care o persoană îl poate face este, știi, uneori oamenii îmi spun: „Dumnezeule, aș vrea să am experiențele tale . Ce pot face? Pot medita? Pot spune o mantră? Și uneori cel mai bun răspuns este - să mergi la un terapeut, să te ocupi de propriul tău bagaj. Pentru că asta trebuie să te confrunți. În primul rând, știi, am învățat asta - am făcut-o în timpul turneului meu de promovare. Am dat un interviu radio, un interviu radio New Age în San Francisco, unde bărbatul care făcea interviul era o gazdă suplinitoare și nu știa că am confirmat interviul, așa că stătea la televizor, transpirat și crezând că s-ar putea să nu fiu acolo. Când am ajuns, mi-a mușcat capul, m-a interceptat și mi-a spus: „Cum îndrăznești să nu confirmi!” Și am confirmat. El nu știa asta. Și a spus, știi, „Intră aici! Așa că m-am dus în camera de control și el s-a așezat, lumina s-a aprins și s-a aplecat spre microfon și m-a salutat. Și el este noul mod de a rămâne” și m-am gândit că asta e foarte greșit, știi. Nu poți fi o persoană spirituală zămbitoare dacă ai toate aceste îndoieli cu bagaje. Și acesta este cel mai spiritual lucru pe care îl putem face, să învățăm să ne descurcăm cu aici și acum. Dacă ești o persoană nesigură, gestionezi nesiguranța ta, nu încerci să miști obiecte cu capul, știi, psihokinetic. Și acestea sunt lucrurile, pentru că dacă nu gestionezi aceste lucruri, nu vei fi într-o situație prea plăcută în realitatea exterioară, în realitatea holografică. Nu va fi plăcut pentru tine până nu ai această pace interioară. Și ajutor în propriul tău psihic. Ei bine, știi ce sugerezi aici? Este ceva, cred, mai profund decât o simplă platitudine sau un adevăr moral. Ceea ce cred, dacă pot interpreta, ceea ce spui are implicații pentru știință. Se pare că pentru știință... comunitatea să poată accepta numeroasele lucruri despre care am vorbit și să înțeleagă realizarea deplină a ceea ce este posibil prin intermediul modelului holografic și al altor modele comparabile care sunt în curs de dezvoltare.

Acum va fi nevoie de un anumit nivel de dezvoltare personală din partea acelor oameni de știință, deși pur și simplu nu vor putea să-l obțină. Adică, sunt constant uimit citind despre unii dintre indivizi, bărbații care lucrează la bomba atomică, li se pune întrebarea: „Ei bine, nu v-ați gândit niciodată la implicații?” Ei spun: „Sincer, nu! Asta e, știi... Păi, știi, ce s-a întâmplat cu noi de putem dezvolta ceva, o minte strălucită poate dezvolta o bombă atomică fără să se gândească la implicații și asta pentru că nu ne uităm la imaginea de ansamblu. Pur și simplu, erau cu nasul la sos, ca să zic așa. Erau atât de interesați de fizica problemei, nu s-au gândit la implicațiile acesteia și, evident, lumea noastră este într-o situație disperată pentru că am făcut asta iar și iar. Am mers într-o direcție, în alta, cu un singur parametru de valoare, știi, fără, știi, ceva de genul – „Ei bine, asta ne va ajuta să obținem energie, dar ar putea

distruge stratul de ozon” sau orice altceva, știi? Nu punem aceste valori spirituale sau nu ne ocupăm de cum devii ființe conștiente înainte de a începe să mânuiești aceste lucruri și, știi, din nou, de aceea părem a fi ca niște bebeluși care stau la panoul de control al unui avion cu reacție dublă. Trebuie să învățăm despre ce este înăuntru ca să putem controla acest panou de control înainte de a începe.” Comutator american furtiv. Nu este doar imoralism. Pare să fie direct implicat de noțiunea de univers fără întreruperi că nu ne putem separa creșterea personală, creșterea morală, de înțelegerea lumii din jurul nostru. Am atins acea barieră, ei bine, spune Bone, că trebuie să înțelegem că universul este un întreg neîntrerupt și că, atunci când nu o facem, când fragmentăm universul, ducem la propria noastră distrugere, știi? Când te uiți, de exemplu, la sărăcie, fără să te uiți la educație, și el aplică asta la lucruri sociologice de genul acesta, trebuie să o faci. Și am învățat asta în ecosistem, știi? Din punct de vedere ecologic, nu poți spune că putem face asta și că nu va afecta nimic. Totul este interconectat la infinit la fiecare nivel, la fiecare nivel dinamic al realității. Și trebuie să privim imaginea de ansamblu la interconectarea infinită, fără să ne concentrăm pe un fragment al acestei întregiri neîntrerupte.

Și Michael, mă întreb dacă ne-au mai rămas vreo cinci minute.

Dacă ați putea sintetiza cumva ceea ce am spus și să vorbiți și despre care este următoarea frontieră pentru voi?

Ei bine, chiar... Ei bine, ce aș vrea să fac în continuare este să lucrez la o carte care prezintă aplicarea practică a acestei idei holografice, știți? Și a tuturor fazelor sale, adică, vorbesc despre efectul placebo. Și am menționat că studiul a arătat că 30% dintre persoanele cărora li s-a administrat placebo unei noi chimioterapii și-au pierdut părul pentru că li s-a spus că ar putea lua un medicament toxic.

Trebuie să înțelegem că avem asta, eu o numesc - Sinele infinit din interiorul nostru, are o capacitate enormă, dar mintea noastră conștientă o hrănește cu tot felul de lucruri fără să știe și îi dă tot felul de indicații greșite, știi?

De exemplu, locuiesc în New York City și mulți oameni spun: „Ei bine, nu crezi că aerul te omoară?”. Ei bine, mă uit la studiul placebo, știi? Faptul că acești oameni, doar acea propoziție, știi, „acest medicament s-ar putea să-ți piardă părul, să-i facă pe ei să-și piardă părul”, când nici măcar nu luau medicamentul, aceasta este puterea sinelui nostru infinit. Putem, ne putem face singuri să ne pierdem părul. Ne putem face pe noi înșine să reacționăm în moduri incredibil de negative sau incredibil de pozitive doar prin kilometrul de realitate pe care îl avem în minte. Deci, trebuie să fim foarte atenți. De exemplu, când oamenii mă întreabă despre poluarea aerului, le spun: „Ei bine, dacă aș crede că mor, știu că corpul meu ar reacționa la fel.”

Și vreau să scriu o carte care să trateze cu adevărat toate aceste lucruri și la tot felul de niveluri, menționând aplicațiile practice și modalitățile prin care nu trebuie să te confrunți cu aspectele spațio-temporale amețitoare ale acestor lucruri. Iată cum aceste lucruri îți pot influența viața de zi cu zi și trebuie să începi să privești , știi, minunea acestor lucruri. Dar să le cobori la niveluri pământești, ca să spunem așa.

Sunt cam nedumerit de asta, pentru că folosești termenul „sine infinit” și mi se pare aproape că există o mică capcană acolo, cum ar fi, dacă crezi că vei muri din cauza poluării aerului. Sau acum avem toate aceste mesaje despre țigări și alcool, știi, bea asta și vei avea ambele defecte. Corect. Sau, alte probleme. Și credem că facem un lucru bun și asta sugerează că am putea dori să reexaminăm o parte din asta. Dar dacă gândim în termeni de sine infinit, poate că e în regulă să învățăm pe calea cea grea.

Ei bine, e interesant. Și nu știu, e o problemă foarte delicată. Pentru că, de exemplu, nu spun că am cunoștințe nutriționale complete, dar acum știu asta, la fel ca atunci când încerc să am o dietă sănătoasă, dar dacă mănânc o ciocolată, nu-mi mai spun că mă omoară, binecuvântează tot ce intră în corpul meu și spun: „Asta mă va face doar mai bine”. Chiar dacă o altă parte din mine știe că nu vreau să mănânc decât ciocolate, îmi spun că – „Tot ce mi se întâmplă e ca și cum m-ar afecta într-un mod pozitiv, nu negativ”. Pentru că știu valoarea acestui lucru, a acestui lucru, iar analogia pe care o folosesc este că antropologul Gregory Bateson era în Noua Guinee, unde aveau aceste monede uriașe de piatră, pe care le foloseau drept monedă, și ori de câte ori avea loc o tranzacție financiară majoră, trebuia să se mute una dintre aceste monede de piatră uimitor de grele dintr-o comunitate în alta. În timpul unuia dintre aceste evenimente, una dintre aceste monede de piatră s-a scufundat pe fundul oceanului, iar tipul care o expedia unui alt tip a spus: „Ei bine, toată lumea știe unde este; este acolo, jos, pe fundul oceanului. Acum îți aparține, nimeni nu o va lua.” Tipul s-a gândit că nu este în regulă, acum este moneda mea de piatră și când a făcut o tranzacție financiară, a necesitat mutarea monedei de piatră și a spus: „Ei bine, acum îți aparține, toată lumea știe că este acolo, jos, pe fundul oceanului. Și cred că asta avem de-a face cu sistemele de credințe. Ei continuă să folosească același mod de plată fără a purta greutatea monedei de piatră. Trebuie să ne folosim cunoștințele nutriționale fără a afecta și impacta cu adevărat copilul în sine. Trebuie să purtăm moneda de piatră fără greutate.

Da, este o analogie foarte frumoasă. Și, de asemenea, ca o concluzie, vreau să menționez ceea ce ai spus acum un moment, că îți binecuvântezi întotdeauna mâncarea pentru că pare să reprezinte o apreciere pentru dimensiunea mai largă, am

putea spune holografică sau spirituală, a ceea ce suntem și a ceea ce este mâncarea noastră.

Ei bine, misticii spun că totul este o expresie a lui Dumnezeu și nimic din ceea ce este o expresie a lui Dumnezeu nu te poate răni. Și cred că acesta este mesajul suprem la care trebuie să ne uităm - totul este atât de interconectat. Că putem privi doar aspectele pozitive, chiar dacă o parte din noi poate recunoaște implicit aspectele negative. Dar nu le putem atribui o taxă, deoarece asta ne activează propriile sisteme de credințe, efectul placebo. O întreagă gamă de lucruri începe să creeze holograma în acest fel.

Michael Talbot, aceasta este o concluzie minunată. Îți mulțumesc foarte mult că ai fost alături de mine.

Mulțumesc.